

14 Ιουνίου 2014

Εγκώμιο στους Αγίους Πάντες (1ο Μέρος)

[/ Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Από τότε που εορτάσαμε την ιερή πανήγυρη της Πεντηκοστής δεν πέρασαν ακόμη επτά ημέρες, και πάλι μας πρόφθασε χορός μαρτύρων ή καλύτερα στρατιά μαρτύρων και παράταξη, που δεν είναι καθόλου κατώτερη από τη στρατιά των αγγέλων, που είδε ο πατριάρχης Ιακώβ, αλλά ισάξια και ίση μ' αυτήν. Γιατί μάρτυρες και άγγελοι διαφέρουν στα ονόματα μόνο, στα έργα τους όμως ενώνονται. Στον ουρανό κατοικούν οι άγγελοι, αλλά και οι μάρτυρες. Αιώνιοι και αθάνατοι είναι εκείνοι, το ίδιο θα γίνουν και οι μάρτυρες. Αλλ' εκείνοι έλαβαν και ασώματη φύση; Και τι σημασία έχει αυτό;

Γιατί οι μάρτυρες, αν και έχουν σώμα, είναι όμως αθάνατο ή καλύτερα και πριν από την αθανασία ο θάνατος του Χριστού στολίζει τα σώματά τους περισσότερο από την αθανασία. Δεν είναι τόσο λαμπρός ο ουρανός, καθώς στολίζεται με τα πολλά άστρα, όσο τα σώματα των μαρτύρων, που στολίζονται με το λαμπρό αίμα των τραυμάτων. Ώστε επειδή πέθαναν γι' αυτό μάλιστα είναι ανώτεροι, και βραβεύτηκαν πριν από την αθανασία αφού στεφανώθηκαν από τη στιγμή του θανάτου τους.

«Τον έκανες λίγο κατώτερο από τους αγγέλους, με δόξα και τιμή τον στεφάνωσες», λέει ο Δαβίδ, για τη φύση όλων των ανθρώπων. Αλλά και το λίγο αυτό, όταν ήρθε ο Χριστός το συμπλήρωσε, αφού καταδίκασε το θάνατο με το θανάτό του. Εγώ όμως δεν ισχυρίζομαι το ίδιο, αλλά ότι και το ελάττωμα αυτό του θανάτου έγινε πλεονέκτημα. Γιατί αν δεν ήταν θνητοί δεν θα γίνονταν μάρτυρες. Ώστε αν δεν υπήρχε θάνατος δεν θα υπήρχε ούτε το στεφάνι. Αν δεν υπήρχε θάνατος, δεν θα υπήρχε μαρτύριο. Αν δεν υπήρχε θάνατος, δεν θα

μπορούσε ο Απόστολος Παύλος να λέγει: «Κάθε ημέρα πεθαίνω, μα το δικό σας καύχημα, που έχω στο όνομα του Ιησού Χριστού». Αν δεν υπήρχε θάνατος και φθορά, δεν θα μπορούσε ο ίδιος να λέγει: «Χαίρομαι στα παθήματά μου για σας, και αναπληρώνω στη σάρκα μου τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού». Συνεπώς ας μη λυπούμαστε, επειδή γίναμε θνητοί, αλλά ας ευχαριστούμε επειδή από το θάνατο μάς ανοίχθηκε το στάδιο του μαρτυρίου, από τη φθορά λάβαμε αφορμή για τα βραβεία· από εδώ έχουμε την αφορμή για αγωνίσματα.

Βλέπεις τη σοφία του Θεού, πώς το πιο μεγάλο κακό το αποκορύφωμα της συμφοράς που μας έφερε ο διάβολος, εννοώ το θάνατο, τον μετέτρεψε σε τιμή και δόξα μας, οδηγώντας μ' αυτόν τους αθλητές στα βραβεία του μαρτυρίου; Τί θα κάνουμε όμως; Θα ευχαριστήσουμε το διάβολο για το θάνατο; Μακριά μια τέτοια σκέψη. Γιατί το κατόρθωμα δεν είναι έργο της δικής του θέλησης, αλλ' είναι χάρισμα της σοφίας του Θεού. Εκείνος τον έφερε για να μας καταστρέψει και αφού μας επαναφέρει στη γη να αποκόψει κάθε ελπίδα σωτηρίας. Ο Χριστός όμως, με το δικό του θάνατο άλλαξε την πορεία και με τον ίδιο το θάνατο μάς ανέβασε πάλι στον ουρανό. Κανείς σας λοιπόν ας μη με κατηγορήσει, αν ονόμασα το σύνολο των μαρτύρων χορό και στράτευμα, δίνοντας δύο αντίθετα ονόματα στο ίδιο πράγμα.

Γιατί χορός και στράτευμα είναι αντίθετα, εδώ όμως ενώθηκαν και τα δύο. Αφού σαν να χόρευαν βάδιζαν μ' ευχαρίστηση στα βασανιστήρια, και σαν να πολεμούσαν έτσι έδειξαν κάθε ανδρεία και αντοχή και νίκησαν τους εχθρούς. Αν βέβαια εξετάσεις τη φύση αυτών που γίνονταν, μάχη και πόλεμος και παράταξη ήταν αυτά. Αν όμως εξετάσεις τη διάθεση αυτών που έπασχαν, ήταν χοροί και διασκεδάσεις και πανηγύρια και η πιο μεγάλη ευχαρίστηση.

Θέλεις να μάθεις ότι αυτά ήταν πιο τρομερά από τον πόλεμο; Εννοώ τα σχετικά με τους μάρτυρες. Ποιό τέλος πάντων είναι το φοβερό στον πόλεμο; Στήνονται και από τις δύο μεριές στρατόπεδα περιφραγμένα, που λάμπουν από τα όπλα και καταυγάζουν τη γύρω περιοχή, ρίχνοντας από παντού σύννεφα τα βέλη, που με το πλήθος τους κρύβουν τον ουρανό, τρέχουν ρυάκια τα αίματα πάνω στη γη και είναι πολλά παντού τα πτώματα· όπως ακριβώς στο θερισμό τα στάχυα, έτσι και εδώ καθώς οι στρατιώτες πέφτουν ο ένας επάνω στον άλλο. Εμπρός λοιπόν να σε οδηγήσω από εκείνα σ' αυτή τη μάχη. Και εδώ υπάρχουν δύο παρατάξεις, η μία των μαρτύρων και η άλλη των τυράννων. Αλλά οι τύραννοι είναι οπλισμένοι τέλεια, οι μάρτυρες όμως μάχονται με γυμνό το σώμα και η νίκη ανήκει στους γυμνούς και όχι στους οπλισμένους. Ποιός δεν θα απορούσε, με το ότι αυτός που μαστιγώνεται νικά εκείνον που τον μαστιγώνει, ο δεμένος τον ελεύθερο, αυτός που κατακαίγεται εκείνον που τον καίει, αυτός που πεθαίνει εκείνον που τον σκοτώνει;

Είδες πως αυτά είναι πιο φοβερά από εκείνα; Εκείνα αν και είναι φοβερά, γίνονται όμως κατά φυσικό τρόπο, αυτά όμως ξεπερνούν κάθε φυσικό τρόπο και κάθε ακολουθία των πραγμάτων, για να μάθεις ότι τα κατορθώματα είναι της χάρης του Θεού. Αν και τί είναι πιο άδικο από τη μάχη αυτή; Τί πιο παράνομο από τα αγωνίσματα; Γιατί στους πολέμους και οι δύο που μάχονται προστατεύονται, εδώ όμως δεν συμβαίνει έτσι, αλλά ο ένας είναι γυμνός και ο άλλος οπλισμένος. Στους αγώνες πάλι επιτρέπεται και στους δύο να σηκώνουν τα χέρια ο ένας εναντίον του άλλου, εδώ όμως ο ένας είναι δεμένος και ο άλλος κτυπάει ελεύθερα, και σαν από κάποια εξουσία αυτοί που δικάζαν αφού εξασφάλισαν για τους εαυτούς τους το δικαίωμα να κακοποιούν και έδωσαν στους δίκαιους μάρτυρες το προνόμιο να κακοποιούνται, έτσι μάχονται με τους αγίους και ούτε έτσι τους νικούν, αλλά μετά την άνιση αυτή μάχη, αφού νικηθούν, αποχωρούν.

Και γίνεται το ίδιο όπως, εάν κάποιος, αφού φέρει έναν πολεμιστή στον πόλεμο, του κόψει την αιχμή του δόρατος και του βγάλει το θώρακα, τον διατάζει να μάχεται έτσι με γυμνό σώμα, αυτός όμως, μολονότι χτυπιέται και πληγώνεται και δέχεται πάρα πολλά τραύματα, στήνει τρόπαιο νίκης.

[Συνεχίζεται]